

בס"ד, י"א בשבט תשפ"א
24 בינואר 2021
תיק מס' 80109

פסק דין חלקי מס' 3

בעניין שבין: לבין:
- התובע - הנתבעת

א. רקע

בתאריך 18.6.19 נחתם בין התובע לבין הנתבעת הסכם שכירות לדירה הנמצאת בקרית אתא ברח' ***. ההסכם נחתם לשנה החל מה- 10.7.19 ועד ה- 9.7.20. חלק הארי של דמי השכירות לא שולם. בחוזה השכירות שבין התובע לנתבעת נכתב שעל כל יום איחור בפינוי המושכר תשלם הנתבעת לתובע סך של 300 ₪. הצדדים מינו את בית הדין כבורר מוסכם. בדיונים הקודמים הגדרנו שנעסוק אך ורק בפינוי המושכר. ואכן לאחר כשלושה חודשים ב- 1/11/20 פינתה הנתבעת את המושכר. קבענו כי יערך דיון משלים, שעסוק בתשלום חובותיה של הנתבעת אל התובע.

ב. סיכום הדיון האחרון

הדיון (***) בתאריך נערך בזום, ונכנס אליו רק התובע. הנתבעת ידעה על הדיון – שוחחה על כך כמה פעמים עם מזכירות בתי הדין – אך בחרה שלא להופיע לדיון. כיון שכל הנתונים היו בפני בית הדין מהדיונים שעברו, הדיון התקיים במעמד צד אחד.

ג. סיכום החובות

התובע התבקש ע"י בית הדין לתאר במדויק את חשבון החובות:
התובע:

עבור שנת שכירות נדרשה הנתבעת לשלם $12 \times 3200 = 38,400$ ש"ח בניכוי התשלומים עבור התיקונים שאני הייתי אמור לשלם ובניכוי התשלומים שהועברו לידי נשאר חוב של: 17,150 ₪ עד תום תקופת השכירות ב- 9/7/20. השוכרת ביקשה שלא נפעיל את הקנס והתחייבה לשלם 3400 ₪ עבור כל חודש נוסף שתישאר בו. סכום העולה לסך 12,467 ₪ עד היום שבו עזבה את הדירה. סה"כ: 29,617 ₪ עבור דמי השכירות. זאת ללא המרכיבים הבאים:

1. ללא הפעלת הקנסות שאני זכאי לקבלם ע"פ הדין.
2. ללא התחשבות בהפסד שנגרם לי עקב אי השכרת הדירה במועדה. במועד המקורי לתום תקופת השכירות של הנתבעת, היו שוכרים פוטנציאליים שהיו מעוניינים להיכנס לדירה.

בפועל עקב דחיית עזיבתם של הנתבעים את הדירה, השוכרים הפוטנציאליים ביטלו את כניסתם. עד היום הדירה לא הושכרה. יש בכך פגיעה בי ע"י מניעת אפשרות ההשכרה. רק תשלום הארנונה של הדירה, שאותו אני נאלץ לשלם מכיסי בשלב זה הוא 400 ₪ בכל חודש.

ד. הכרעה

1. הדיינים בדקו את הסכום שנקב התובע ומצאו אותו נכון. החישובים נמצאים בנספח א המצוב"ז.

2. עקב מצבה הכלכלי הקשה של הנתבעת, הסכים התובע להצעת בית הדין למסלול של פשרה.

3. מסלול א – מסלול פשרה:

א. הנתבעת תשלם סך של 29,617 ₪ בשלושים תשלומים בסך 1000 ₪ מידי חודש [תשלום האחרון 617 ש"ח] החל מחודש פברואר. [1/2/21]

ב. התובע יוותר על תשלום הקנס הכתוב בחוזה על כל יום של אי פינוי המושכר מסוף החוזה. וכן יוותר על תשלום הפגיעה המוכחת עקב אי פינוי המושכר.

4. מסלול ב – עיקר הדין:

אם תהיה הפסקה בהעברת הסכום החודשי, או שלא יהיה שיתוף פעולה מלא מצד הנתבעת בתשלום החוב לפי מסלול א' ככתבו וכלשונו, יבוטל למפרע הסכם הפריסה [מסלול א לעיל], והנתבעת תידרש להעביר את כל חובותיה בתשלום אחד לתובע באופן מיידי.

5. פירוט החובות במידה והנתבעת לא תכבד את הסכם פריסת החוב דלעיל:

א. 17,150 ₪ חוב דמי שכירות עד תום תקופת השכירות.

ב. 300 ₪ על כל יום של דחיה בפינוי המושכר, כפי שנכתב ונחתם בין התובע לנתבעת בחוזה השכירות מיום 18.6.19. סה"כ -114 יום. [20-31/10/20/10/7] סכום העולה לסך של 34,200 ₪.

ג. תשלומי הארנונה על דירת התובע החל מ-1/11/20 עד ליום שבו יצליח התובע להשכיר את הדירה. [כ-400 ₪ לחודש].¹ אם יזוכה התובע על תשלומים אלו מן העירייה עקב מעמד הדירה הריקה, הוא לא יוכל לתבוע אותם מן הנתבעת.

¹ סעיף זה מבוסס על כך שיתכן שיש כאן גרימת נזק ישירה במניעת אפשרות השכרת הדירה. והוא דינא דגרמי. ויעויין בהרחבה בנספח ב לפסק זה.

דברים אלו אמורים ביחס לכל שכר הדירה שמפסיד התובע עקב אי השכרת הדירה.

אמנם התובע לא תבע סכום זה, אלא רק את הארנונה שאותה הוא משלם מדי חודש בחדשו, ולא יותר.

נראה שעקב מצבה הקשה של הנתבעת והאפשרויות להשיג את מלוא התביעה, מחל התובע על האפשרות לתבוע מעבר לכך, ולכן אין ביה"ד מחייבים גם במסלול זה את כל דמי השכירות עד שישכיר התובע את הדירה, אלא רק את מה שתבע התובע. זאת על פי פסיקת הרמ"א [חוי"מ, יז, ב]: "בעל דין שתבע חבירו בעד דבר מועט, והדיין רואה שיתחייב לו על פי הדין יותר ממה שתבע, אין לו לדיין לפסוק יותר ממה שתבע; ואם פסק לו יותר, הוי טעות בדין, וחוזר."

ד. הוצאות המשפט בסך 1000 ₪ יחולו על הנתבעת.
ה. סעיף ג5. כפוף להוכחה ברורה שהיה בידיו של התובע להשכיר את הדירה במועדה והנזק של אי השכרתה נגרם כתוצאה ישירה מהעיכוב בפינוי המושכר. [ראיה זו יכולה להיות מכתב ברור מהשוכרים הפוטנציאליים, שהם מצאו את הדירה מתאימה לשימושם, היו מוכנים להיכנס אליה, אם רק הייתה מתפנית במהלך חודש 8-20/7].

ה. החלטות

1. הנתבעת תשלם סך של 29,617 ₪ בשלושים תשלומים בסך 1000 ₪ מידי חודש [תשלום האחרון 617 ש"ח] החל מחודש פברואר. [10/2/21].
2. היה ופסק הדין לא יכובד ע"י הנתבעת, התובע יוכל לפנות לבית הדין ולבקש שבית הדין ייתן החלטה על תשלום לפי עיקר הדין. במקרה כזה יידרש התובע להציג ראיות כאמור לעיל.

פסק הדין ניתן היום, י"א שבט 24/01/21

והאמת והשלום אהבו

ובזאת באנו על החתום

הרב יעקב סלקמון, דיין

הרב אליהו בלום, אב"ד

הרב ערן טנבאום, דיין

אמנם האחרונים [הש"ך והתומים] מחלקים בין אי תביעה הנובעת מחוסר ידיעת התובע מהן זכויותיו ההלכתיות כגון בעם הארץ, לבין אי תביעה שנובעת ממחילה של התובע. אך במקרה דידן, נראה שיש כאן מחילה מדעת של התובע, מתוך התחשבות במציאות של הנתבעת. [ויעוין גם שם בפת"ת ס"ק יח]. סימוכין לכך ממכתבו של התובע לביה"ד בתאריך 3/1/21 סעיף 3. המופיע כאן כנספח ג. לכן למעשה, בגלל המחלוקת בדיני הגרמא-גרמי, ובגלל מחילת התובע, בית הדין לא יחייב אלא בתשלום הארנונה, כפי שתבע התובע.

נספח א – סיכום ופירוט החובות ע"י התובע

בע"ה יב טבת תשפ"א 27/12/2020

לכבוד

בית הדין ארץ חמדה גזית
הרכב הדיינים בראשות הרב אליהו בלום
שלום וברכה

פירוט חוב משפחת * למשכיר *** בגין אי תשלום שכ"ד במושכר**
א. החוזה המקורי היה ל 12 חודש לפי 3,200 ש לחודש.

כלומר, שווי החוזה הינו 38,400 ש
השוכרים לא פינו את המושכר במועד והמשיכו לגור בו 4 חודשים פחות 10 ימים.
ב. השוכרים התחייבו בוואטספ, שבגין תקופת הפלישה, י שלמו 3,400 ש לכל חודש..

סך ההתחייבות הזו עומד אם כן על 13,600 ש, פחות שווי עשרה ימים 1133 ש = 12,467 ש.
ג. סך הסכומים שהשוכרים אמורים היו לפרוע עומד על 50,867 ש

כל התשלומים בוצעו דרך הפקדות לחשבון או באמצעות שיקים או בהעברות.
לפיכך אין מחלוקת על העובדות ביחס לכספים שנפרעו.
ד. עד כה השוכרים, משפחת חדד שילמו 21,200 ש בלבד.

יתרת חוב לפני זיכויים שונים 29,667 ש

ה. ב 8/1/20 הוסכם שגובה החוב שהצטבר עד 10/12/19, (פרוטוקל הסיכום נכתב על ידי גברת אלול).

אחרי הפחתות בגין השתתפות בהשקעות שונות בדירה כולל מזגנים ועוד, עומד על 9,250 ש
כלומר, נותרו עוד 6 תשלומים שוטפים של 3,200 החל מיום 10/1/20 עד 10/6/20
שווי היתרה הזו עומד על 19,200 ש.

יוצא אם כן, שהשוכרים היו אמורים לפרוע עד תום החוזה (9,250 + 19,200) = 28,450 ש.
בפועל, הועברו בתקופה זו רק 11,300 ש.

כלומר: נותר חוב שוטף ליום סיום החוזה על סך 17,150 ש
פלוס חוב הפלישה 12,467 ש

יתרת חוב: 29,617 ש.

מעבר לכך, פינוי הדירה בנובמבר במקום ביולי, הביא אותי למצב שאין לי שוכרים חדשים
ובינתיים כל חודש אני משלם 400 ש ארנונה.

על פניו היה ראוי להשית גם את הסכומים האלה על הנתבעת.

כל זאת מלבד האופציה לקיים את לשון החוזה ולהטיל קנס פיגורים.

בדין מול בית הדין, הסכמתי שלא למצות את הסעיף הזה ולאפשר פריסת חוב למנות של אלף
שקלים כל חודש.

בברכה ותודה רבה

[התובע]

נספח ב- בירור הלכתי

בעניין חצר דקיימא לאגרא [הסוגיא בב"ק כא.] מצינו בראשונים כמה שיטות מרכזיות:

דעת הר"י בבא קמא [דף ט עמוד א מדפי הר"י] "צריך להעלות לו שכר ואף על גב דלא עביד למיגר דהא חסריה ממונא". כך פוסק גם הרמב"ם הלכות גזלה ואבדה פרק ג הלכה ט: "הדר בחצר חבירו שלא מדעתו... ואם החצר עשויה לשכר אף על פי שאין דרך זה לשכור צריך להעלות לו שכר שהרי חסרו ממון."

[נראה שהדבר קשור בתפיסה הכללית של הרמב"ם שגרמא בנזקין חייב שהרי פסק בסוגיא בב"ק דף ס. דלא כרב אשי, ויעויין ברמב"ם בהל' נזקי ממון [יד,ז] ובכ"מ שם שמגדיר ברמב"ם על רקע ההשוואה לרמב"ם בהל' שכנים [יא,ב] שבמקום שהנזק בא מכוחו המזיק ואפילו בגרמא חייב. וכן יעויין בדברי הרמב"ם בהל' חובל ומזיק [ז,ז] ובראב"ד שם. ואכמ"ל]

הטור [ח"מ, סימן שסג] מביא בשם הרמ"ה: "דאפילו לא היה דר בו כיון שעומד להשכיר וגזלו ממנו חייב" הצד השווה שבהם שהם מחייבים על חסרון הממון בלי קשר להנאת הגזלן, ומשמע שאפילו לא דר בו אלא רק מנע ממנו את אפשרות ההשכרה חייב לשלם לו.

כך פוסק גם השו"ע [ח"מ, שסג סעי' ו]: "ואם החצר עשויה לשכר, אף על פי שאין דרך זה לשכור, צריך להעלות לו שכר, שהרי חסרו ממון" כלומר לדעת הראשונים הנ"ל חייב על כך שחסרו ממון. מאידך, דעת הר"י בתוס' ב"ק שם דף כ עמוד א"ה זה נהנה, ... אפילו בחצר דקיימא לאגרא וגברא דלא עביד למיגר הו"מ למימר דפטור כיון שלא נהנה אף על פי שגרם הפסד לחבירו דאפילו גירשו חבירו מביתו ונעל דלת בפניו אין זה אלא גרמא בעלמא.

כלומר, דעת תוס' היא שגרמא בנזקין פטור, ואם שייך לחייב זה רק היכן שנהנה מן החסרון. וכך גם דעת הרא"ש. שכדי לחייב על חסרון כגון דר בחצירו ומנע מהבעלים את השכרתה, זה רק היכא דנהנה הפולש מהנכס. כך גם פוסק הרמ"א בסי' שסג שם: "מיהו אם לא היה דר בו, אלא שגזלו ממנו, פטור לשלם השכירות (טור ס"ו בשם הרא"ש ולאפוקי מהרמ"ה)."

הרא"ש בדבריו שם מדמה מקרה זה של גרמא למבטל כיסו של חבירו שפטור כיון שרק מנע ממנו רווח. אך המחנה אפרים שם בענייני גזילה סי' יא טוען שאין זה דומה למבטל כיסו של חבירו כיון שבמקרה דין ההיזק הוא ברי ובמבטל כיסו של חבירו אפשרות הרווח היא לא וודאית וגם אינה מיידיית [בעוד שכאן החצר עומדת להשכרה].

הנושא של מבטל כיסו של חבירו בהשוואה למבטל שדה של חבירו נידון בירושלמי ב"מ [ה,ג]: "אמר רבי יצחק הדא אמרה המבטל כיס חבירו אין לו עליו אלא תרעומת. המבטל שדה חבירו חייב לשפות לו. המבטל ספינת חבירו וחנות חבירו מהו? ... ומסבירים האחרונים שהחילוק הוא שבשדה חבירו חייב מן הדין לשלם ההפסד דהריוח מצוי הוא וידוע והוי כמזיקו בידים בעוד שבמבטל כיסו של חבירו הרווח אינו וודאי ואינו מיידי. [כך ביאר הפ"מ שם ויעויין באמרי בינה סי' א שביאר כך וכך פסק גם החת"ס בשו"ת חלק ח"מ סימן קעח וז"ל: "הנותן מעות לשלוחו ליקח לו פירות או סחורה וישב והלך לו ולא קנה כלום וביטל כיסו אם אין הזיקו של זה ברור אין

לו בו כלום אבל אם הזיקו של זה ברור והשליח הי' יכול על זה בודאי ופשע ולא עשה מבואר מהריטב"א הנ"ל שחייב לשלם ולפע"ד כל הפוסקי' מודים לו [...]."

ומוסיף המחנה אפרים שם ואומר שבכל מקום שברי היזיקא הוא כדינא דגרמי :

ונראה דכל כה"ג חייב מדינא דגרמי ודמי למ"ש התוס' בהאומנין דף ע"ו גבי מאי דקאמר תלמודא התם השוכר את האומנין והטעו את בע"ה או בע"ה הטעה אותם אין להם זה על זה אלא תרעומת. והקשו התוספות על זה דהא קי"ל כר"מ דדאין דינא דגרמי א"כ אמאי לא יתן להם כפועל בטל כיון שע"י נתבטלו אותו היום, ותירצו דכשחוזר בו עוד ימצאו להשתכר ע"כ וכ"כ הרא"ש שם. אלמא דכל היכא שזה היה מוצא להשכיר עצמו ובא חברו ומנעו ולא הניחו להשכיר הרי זה חייב מדינא דגרמי.

ואם כך גם לדעת התוס' והרא"ש כשיש גרימת נזק מיידיית וודאית הוא דינא דגרמי וחייב.

אמנם למסקנה תולה שם המחנה אפרים זאת בשאלה אם גרימת ההפסד באופן ודאי הוא דינא דגרמי שחייב או גרמא בנזקין שפטור. הוא תולה זאת במחלוקת הרי"ף והרמב"ם לעומת התוס' והרא"ש שמחשיבים גרמי רק בפגיעה מיידיית בגוף הדבר. ויעויין בב"י חו"מ סי' שפו שאכן חילק כך בין הרי"ף והרמב"ם לבין הרא"ש ותוס'.

אך הפת"ת [שפ"ו, סק"א] מביא את תשובת ה"משאת בנימין" סימן כ"ח, שמחלק בין מידי דשכיח היזיקא שקנסוהו רבנן לבין מידי דלא שכיח היזיקא, ולצערנו עניין של אי פינוי דירות הוא שכיח ביותר בימינו. וז"ל שם :

"... ועיין בתשובת משאת בנימין סימן כ"ח שהאריך בזה, ובסוף כתב וז"ל, הרי הוכחנו לדעת האשר"י ושאר רבוותא דכל מילי דשכיחי קנסוהו רבנן למזיק בכל ענין כו', ובמילי דלא שכיחי הוא דחילקו רבנן בין גרמא לגרמי, דכל דבר שהוא עצמו עושה ההיזק, או שההיזק בא מיד בשעת מעשה, זהו נקרא גרמי וחייב לשלם מדאורייתא כאילו עשה ההיזק בידים ובמזיד, וכל היכא שאינו עושה ההיזק בעצמו אלא שע"י גרמתו בא ההיזק, או שההיזק אינו בא מיד, כל זה הוא גרמא בנזקין ופטור. ונראה דאינו חייב לשלם מדינא דגרמי במידי דלא שכיח אלא בדבר דאית ביה תרתו, שהוא עושה ההיזק בעצמו וגם ההיזק בא מיד בשעת מעשה..."

נראה שבמקרה דידן יש פגיעה ודאית ושכיחה, שהרי התובע הצהיר במפורש שיש לו שוכרים שמוכנים להיכנס, ואילו אח"כ למרות כל מאמציו להשכיר את הדירה הוא לא הצליח. ברור שלפי הרמב"ם, הרי"ף והרמ"ה יש מקום לחייב אף על החודשים שלאחר עזיבת הנתבעת את הדירה.

לפי דברי הרא"ש והתוס' ניתן להסתפק אם הוא גרימת נזק ודאית ושכיחה נחשבת כגרמי או שהיא כגרמא בנזיקין ולשיטתם פטור.

בכל אופן, מדיניות "ארץ חמדה" לחייב על גרמא, ובוודאי אם בגרימת נזק וודאית כמו זו עסקינן. ויש להזכיר את דברי הרשב"א בתשובותיו ח"א סימן אלף נב: "דכל גרמא בנזקין מחייבין את הגורם לסלקה", וכך פוסק הרמ"א שמשמתינן ליה לגורם [חו"מ, סימן נה/א] ויעויין גם בפת"ת בהלכות שכירות בתים חו"מ סי' שיב ס"ק ד.

ובעניין זה ראוי להזכיר את דברי הירושלמי [בבא קמא ו, א] המקביל לסוגיא בבבלי ב"ק נה: שמביאה את הברייתא "תניא, אמר ר' יהושע: ארבעה דברים, העושה אותן פטור מדיני אדם וחיוב בדיני שמים", והניסוח בירושלמי הוא מעט שונה:

"תני ר' יהושע אומר ארבעה אין חייבין לשלם מן הדין ואין השמים מוחלין להן עד שישלמו".

ועל רקע דברי הירושלמי ניתן לראות שיש מן הראשונים שאכן חייבו בגרמא בתשלום מצד החיוב בדיני שמים והציעו להפעיל לחץ על הנתבע עד שישלם.

אומר המאירי בסוגיא בב"ק נו:

"כל שכתבנו עליו כאן שהוא חייב בדיני שמים פירושו שהוא חייב בו בהשבון, הא לענין איסור אף מה שהוא פטור בו מדיני שמים איסור מיהא יש בו, אלא שלענין השבון נאמרה ומכאן כתבו גדולי הדורות **שכל שנאמר עליו חייב בדיני שמים פסול הוא לעדות עד שישב** והדברים נראין שמאחר שהוא חייב להשיב תורת גזלה חלה עליו עד שישב." והמהר"ם מינץ בתשובותיו סימן קא אומר שניתן להחיל עליו "מי שפרע".

...ואי לא מסתפינן, אמינא דכל חומרא דאיתיה היכא דאיכ' דברים ומעות דחייב מי שפרע, דהיינו מילט לייטנין, איתא נמי מכ"ש אהא דחייב בדיני שמים כדפרישית לעיל, דהאי דמקבל מי שפרע לא גרם שום הפסד לחברו, לא יציאה ולא שום חסרון מעות מכיסו, רק שחוזר בו כדלעיל. וכוותה אשכחן נמי אף על גב דפטור בדיני אדם, מ"מ חיובה יש לצוות עליו לצאת ידי שמים... ש"מ אף על גב דפטור בדיני אדם, מ"מ יש עליו חיוב גמור, לענין דאי תפס דלא מפקי מיניה. וחיוב דמי שפרע אין בה חיוב ממון כלל אפילו בדתפס. לכן סברא לומר, **כל חומרא דאיתא במי שפרע מכ"ש איכא בחיוב' דדיני שמים...**

ולכן נראה למסקנה שעל הפסד ודאי כגון ארנונה שתשולם, בהחלט ניתן לחייב את הנתבעת, בתנאי שיתברר שהיתה באפשרותו של התובע להשכיר את הדירה בחודשים בהם היתה אמורה הנתבעת לפנות את הדירה.

נספח ג

בע"ה יט טבת 3/1/21

לכבוד בית הדין ארץ חמדה גזית
להרכב הדיינים בראשות הרב אליהו בלום

עמדתי למצב של חוסר שיתוף פעולה מצד הנתבעת ***

1. נראה שהנתבעת עושה כל מאמץ לדחות או לדחוק את הקץ וזה נכון כבר שנה וחצי. גם בתשובתה לבית הדין, ניתן לשמוע את המוזיקה הזו. אפילו בהתחייבותה בפני בית הדין לשלם 3.000 לפני סוכות.
2. הנחתי, שאם אקבל חצי מהסכום הנקוב אוכל להיות מרוצה. לדאבוני נראה לי שגם זה בבחינת חלום באספמיה.
3. מאחר ובינתים אין לי דיירים (וזה היה צפוי לעונה הזו), יש לי הוצאה חודשית של 400 ש עבור ארנונה. אלו סכומים שניתן להגדירם הפסד ישיר לעומת מניעת רווחים, מכך שאני לי דיירים. כלומר, מלבד פירוט החוב ששלחתי אליכם, יש כאן צבירה חדשה כל חודש.
4. אם יכלו כל הקיצים, לא אוכל למחול מבלי לזעזע. ההתנהלות שלהם עד כה הינה בבחינת כפייה של מתן הלוואה של 30,000 ש, ללא כל בטוחות וללא יכולת החזר. ואפילו לא הוקרת טובה.
5. לאור זאת, אם אאלץ, אפנה להוצל"פ ולחילופין לחברות ניכויי שיקים. (איני יודע אם שיקים למוטב בלבד מהוים "סחורה" בחברות ניכוי שיקים)
6. מנסיוני מול הנתבעת, הדבר הקשה יותר מכל, הבטחות שווא וסיפורי בדיות. אי הכרה כלל בחדלותה ובמעשיה. אין וידוי, אין התנצלות אין קבלת אחריות. רק הבטחות סרק שבבעתי שנה וחצי. ולחילופין בקשה להתאזר בסבלנות נוכח הקושי. איזה קושי? כל פעם קושי אחר.
7. כאמור במכתבי הקודם, אינני מאמין שלא הגיעו אליהם כספי הביטוח הלאומי. לכן הכי נכון, אם ניתן, המחאת זכות של מנה חודשית מהביטוח הלאומי.

תודה רבה על פועלכם. ואם הצלחתם לפנות אותם מהדירה בזמן כה קצר, כבר היה כדאי. ברור לי שפעלתי בחוסר החלטיות, כשסמכתי על מילתם והופעתם החיצונית ומתק הלשון. לו הייתי ער לכמה "רמזים עבים", לא הייתי חותם חוזה מולם.

בברכה

[התובע]